

במשך 25 שנים הצטבר הזעם בליבו של אודי דיין והפך אותו

לפיצצת זמן - השבוע היא התפוצצה ברעש נביר

אודי - פומס

א דיפוס, גיבור האגדה היוונית, קולל עלידי האלים: גזור עלינו להרוג את אביו ולשאת לאשה את אמו.

כמו גיבורים רבים של האגדות הקדומות, גם אדיפוס מסמל תופעה אנושית כללית: העימות הטבעי בין אב ובן, כשהאם נקלעת בין שניהם. זהו "תסביך אדיפוס" המפורסם, שכל גבר לוקה בו בצורה זו או אחרת.

אולם התקפת המחץ של בן על אביו המת, תוך קריעת תדמיתו לגזרים, בפומבי ולעיניי כל — זוהי תופעה נדירה למדי. מעשהו של אודי דיין, שמכר את דבריו על אביו למעריב, לשם פירסומם בראש העמוד הראשון של ערביתג — מכי שיר ההפצה הגדול ביותר בעיתונות הכי טובה בישראל — הוא חריג שבחריג.

ואכן, כאשר הופיע כתבהאישום של אודי, הזדעזעה הארץ. לא רק חסידי-השוטים של דיין נחרדו עד מעמקי ניש מתם. גם כל היהודים הטובים האחרים נדהמו. על פי המסורת היהודית מצווה בן לכבד את אביו, וזוהי מצווה כה חשובה עד שנכללה בעשרת הדיברות, ובכבוד על אחת כמה וכמה. ובכלל אין היהודים מרשים לדבר סרה במי שהלך לעולמו.

קל היה לתקוף את אודי דיין. הוא לא הסתיר כלל את העובדה כי זעמו התי עורר על אביו בגלל הצוואה המזוהה, שהשאיר אביו, ושבה נישל את כל שלוש ילדיו — אודי, יעל ואסי — מנכסיו הרבים. איש אינו יודע מה הותיר דיין אחריו, אך אין ספק כי זהו הוועד, כי דיין היה במשך כל חייו רודף-בצע קיצוני, ולא בחל בשום אמצעי כדי לצבור כסף — החל במכירת ראיונות וכלה ברציבות עתיקות ומכירתן. תאוות-בצע זו היא אחת מפריטי כתבהאישום של אודי. יש המסבירים תאוה זו בתנאי-העוני ה"חמורים" ששררו בנהלל בימי ילדותו של משה דיין.

"לאצבע המאשימה אותי, על חילול כבוד המת, אשיב מייד: המת, בצוואתו, קבר גם את כבודו", טען אודי בדבריו. הוא פתח בהם במילים גלויות-הלב: "ביום ג', ה-27 באוקטובר 1981, בשעה 5.30 אחרי-הצהריים, נפגשנו במשרדו של עיר-רדין תל-אביב לשם פתיחת צוואתו של אבא. האלמנה ליבדה אותנו בנוכחותה. כע"ב 45 דקות פלטה מעלית-הבניין לרחוב שלושה, שרידים" נכלמים ומיליונרית אחת".

זעם של בן על אביו שנישל אותו מירושתו הוא רגש טבעי, אך אין הוא מסב כבוד רב לבעליו. מה גם שאודי דיין עצמו התגלה מייד כממשיך-השלשלת: הוא תבע השבוע תשלום מפולפל מראש, בדולרים, עבור כל דיבור באוזני עיתור נאי. את גובה הסכום שקיבל ממעריב תמורת כתבההתקפה המועזע שלו הוא סירב לגלות, אך אין ספק שהוא דמה לסכומים האגדתיים שגבה אביו עבור כל פליטת-פה באוזני עיתונאים זרים ומקומיים.

כל זה הקל על האנשים, שגיננו השבוע את מעשהו של אודי דיין במילים חריפות ביותר, לרוב בשיחות פרטיות. הוא תואר בהן כבן-תפנוקים מושחת, כאיש שהסתבך לא פעם עם החוק, כרודף-בצע, כפחדן הפותח את פיו נגד אביו רק אחרי מותו. הזכירו גם את הרפתקאותיו בעבר — החל בבריחתו לקפריסין בנעוריו, כשהוא נושא באופן בלתי-חוקי את האקדח של אביו וגורם לתקרית בינלאומית, וכלה באיזכור שמו במישפט סוחריה-הסמים הישראליים בגרמניה.

רק דבר אחד לא קרה השבוע. איש מן המתקפים את אודי — לא בפומבי ואף

בעת ההלווייה, שנערכה לדיין במושב נהלל, לא העלה עדיין איש על דעתו כי דיין נישל, למעשה, את בניו ובתו מירושתם, וכי העביר את כל רכושו העצום לאשתו השנייה, רחל.

רחל דיין עומדת המומה על קבר בעלה, בהלווייה הממלכתית. תור מכת בה בתה, אודי ואסי דיין מביטים בהלווייה במבטים קודרים.

האשה והבן